



UNIVERSITÄTS-  
BIBLIOTHEK  
PADERBORN

## Universitätsbibliothek Paderborn

### **Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet**

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &  
Festos, ab ipso Auctore confectus

**Stengel, Georg**

**Ingolstadii, 1651**

6. Incomprehensibile diuinæ bonitatis iudicium esse, in mysterio  
Incarnationis.

**urn:nbn:de:hbz:466:1-45653**

in Christo (cuius gratia estis saluati) & conresuscitauit, & confedere fecit in caelestibus, in Christo IESU: ut ostenderet in saeculis superuenientibus abundantes diuitias gratiae suae, in bonitate, super nos, in Christo Iesu.

Titus Vespasianus, ob eximias animi dotes, olim dictus est, *Amor & deliciae generis humani*: Christo hoc elogium debetur, cui longè rectius dicitur: *Diligam te Domine, fortitudo mea*: Amor meus, deliciae meae, qui diligis etiam odientes te. Nam qui hinc nō discit admirari iudicia, amare bonitatem, & sperare misericordiam imensam omnipotentis Dei, nusquā discet. Quis non obstupescat iudiciū Numinis peccatores amantis, & in tantū amantis? Bonum est, quod amare solemus: quod pulchrum, quod formosum, quod eruditum, quod preciosum, quod nobile, quod iucundum; in summa, quod bonum est, amamus. Quid, in homine tunc deformissimo, pulchrum? quid, in foedissimo peccatore, formosum? quid, in tantis ignorantiae tenebris & umbra mortis sedente, eruditum? quid sapiens? quid, in vilissimo diaboli mancipio, preciosum? quid, in titione Inferni, nobile? quid, in tanta animi amaritudine, iucundum inueniebatur, quod Deus amaret? Peccato contaminati, iusto iudicio, in protoplasto, damnati, caeci, miseri, abiecti eramus; & tamen etiam tunc *Sic Deus dilexit mundum, ut Filium suum unigenitum daret*. Non capit hoc ratio humana, excedit tam grande mysterium mortalium intelligentiam; sed non excedit, increatam bonitatem. Quidquid in Deo est, immensum est, ergo & immensam decet esse charitatem. Rursusque immensae charitati conuenientissima est immensa misericordia, & immensa sui communicatio, quae, in Dei Verbo, pro homine, humanam naturam induente, nobis est manifestata. Dederat Agesilaus rex ingens donum cuidam plebeo, quod cum ille verecundè recusaret, dicens: *Hoc esse nimis magnum pro se*, respondit rex: *At non est magnum nimis, pro Agesilao*. Ad eundem modum, Deus, qui diues est, in misericordia, propter NIMIAM (id est, valde magnam, aut NIMIAM respectu hominum tam miserorum & indignorum, non autem respectu Dei immensè boni) charitatem suam, qua dilexit nos, & cum essemus mortui peccatis, conuiuificauit nos, in Christo. Itaque turpes amauit, ut pulchros efficeret: deformes amauit, ut faceret formosos; insipientes amauit, ut redderet sapientes: viles amauit, ut precio sanguinis sui efficeret preciosos: mancipia amauit, ut reponeret in libertatem: inopes amauit, ut diuitijs

VI.  
Sueron. in  
Vespasian.  
c. 9.  
Psal. 17. 1.

Io. 3. 16.

Ephes. 2. 4.

tij & thesauris cœlestibus locupletaret : miseris & miserabilibus amavit , vt ad æternam gloriam , felicitatēque perduceret. Nemo igitur , cum hanc charitatem cogitat , amorem humanum cogitet , qui fundum habet ac terminos , & si hîc comparatur , velut fumi umbra est. Alia enim est amoris diuini profunditas , alia celsitudo , alia nobilitas , alia excellentia , qua omnem creatam charitatem infinities transcendit. Homo amat id , quod est bonum , atque ita hominis amor fundatur in obiecto , quod reperit ; Deus obiectum amando creat , amando enim facit bonum ; vt adeò ratio amandi non in obiecto amato necesse habeat fundari , sed sæpe in solo Deo amante existat. Siquidē , vt scribit S. Dionysius , idcirco Deus amat , vt sua bona malis communicet , amoremque suum in ipsos hostes transfundat , atque ita ex inimicis amicos , ex aduersarijs filios hæredēsque faciat. Quod , quo quisq; maiores fecit in charitate progressus , amoremque habet ardentiorē , eò impensius imitatur , diligitque & ipse inimicos suos ; non quia boni , sed quia ipse bonus , communicata bonitate sua , è malis , vult bonos facere , eosque sibi assimilare. Etsi autem conatum maximum adhibeat , infinito tamen adhuc , à Dei amantis charitate , distabit interuallo : adeò , vt etiam de Seraphico aliquo amore , & eo , qui Dei est , dici possit ;

*Proximus huic , longo sed proximus interuallo.*

Et tamen mandatum est , vt , etiam in hac tam ardua virtute , Deum imitemur. Nam antè , quàm Christus diceret : *Estote ergo vos perfecti , sicut pater vester cœlestis perfectus est* ; præmisit , in quo perfecti esse debeamus , adeòque in quare cœlestis pater à nobis imitandus , perfectus sit , dicens : *Diligite inimicos vestros , benefacite his , qui oderunt vos : & orate pro persequentibus & calumniantibus vos : ut sitis filij patris vestri , qui in cœlis est : qui solem suum oriri facit super bonos & malos : & pluit super iustos & iniustos. Si enim diligitis eos , qui vos diligunt , quàm mercedem habebitis ? nonne & publicani hoc faciunt ? Et si salutaueritis fratres vestros tantum , quid amplius facitis ? nonne & Ethnici hoc faciunt ? Aliter Pater vester cœlestis , cuius perfectio vobis imitanda proponitur , fecit ; ille ita bonus est , vt etiam malos amet , nec filium tantum diligat morigerum ; sed prodigum quoque , qui omnia sua cum meretricibus dissipauit , amplectatur peregrè redeuntem. Hoc , inquam , argumento , qui non*

discit

S. Dionysius  
lib. de diuin.  
Nomin.

Matth. 5. 48.

Luc. 15. 20.

discit amare ac imitari diuinam bonitatem, nullo discet. Sed & sperare discunt vel sceleratissimi peccatores. Sint homicidæ, sint parricidæ, sint Sodomitæ, sint sacrilegi, sint mille diabolis proprii sanguinis chirographo obstricti, ac mancipati; sit, qui tot flagitijs tantisque solus, quot & quantis à condito orbe, per omnes vel Angelos, vel homines sceleratos, sunt perpetrata, cooperiatur, tamen diuina bonitas maior, charitas grandior, misericordia efficacior est, quia infinita. Quare, sicut scintillam extinguit Oceanus, ita hæc omnia crimina delere potest diuinæ bonitatis, misericordiæ & charitatis, nulla vnquam malitiæ aut magnitudine, aut multitudine, exhauriendus thesaurus. Vt quid ergo vllus est peccator, qui de venia desperet? ut quid adeò vllus mortaliū est excors, ut non vtatur, per pœnitentiam, thesauro tantæ bonitatis, misericordiæ, & charitatis? Planè qui hæc rectè credit, non desperat; & quisquis desperat, non rectè credit.

Spei fiduciaq; huic addit ingens incitamentum S. Spiritus missio, tot secum dona è cœlo trahens. Magnum quid esset, si is in Dei Matrem, si in Apostolos, si in simplices, & idiotas, ac pisca- tores duntaxat missus, à Deo Patre & Christo, esset: longè tamen admirabilius est, eum missum esse & mitti quotidie in eos, qui par- ticipes fuerunt crucifixionis ac mortis Christi; aut qui inter bar- baras gentes, idola adorauerunt, aliòsque maximos peccatores, si modò ad eum recipiendum, per ipsiusmet gratiam, se disponant. Quo in opere, & Pater misericordiarum, & Filius diuinæ sapien- tiæ thesaurus; & Spiritus S. æternus amor, & tota denique Tri- nitas infinitam quandam liberalitatis suæ bonitatem declarauit. Dominus vineæ, ob filium suum extra vineam eiectum occisumq;, communi calculo, *malos agricolas male perdidit*. Quid Deo Patri erat agendum, ob Filium suum extra Ierusalem eiectum atque in infami arbore suspensum, eiectumque etiam è vita? Nuncquid, sicut Elias quondam, ignem de cœlo deuocare debuisset, qui Chri- sticidas momento deuoraret? Enimuerò ignem de cœlo misit, quando *linguis igneis* immistum misit S. Spiritum; sed ignem qua- lis olim rubum illustrauit, non cremauit, quique corda, non corpora, inflammaret. Sic, pro odio, amorem reposuit. Sic, *cum inimici essemus, dilexit mundum, ut Filium suum vnigenitum,* Verbum intellectus sui; & Spiritum S. voluntatis suæ Amorem, adeoque, quidquid ab ipso procedebat, *daret*. Sic, vindictæ loco,

M omne

VII.

Matth. 21.  
37.

Actor. 2.